

No 's tornen els originals.
Dels treballs ne son responsables llurs
autors.

→ Periòdic literari. - Surt els dies 10 i 25 de cada mes ←

ELS CEPS A L' HIVERN

INSCRIPCIÓ.

Demunt la terra ressecada i negra
com membres retorçats d' una faulosa
fera, els sarments s' alcen sota el cel lívid
Semblen a voltes, els descarnats braços
de multituds faméliques, que s' alcen
convulsos al espai, moguts per l' ira
o per la fam qu' els crema les entranyes,
i els eleva amb l' impuls d' una blasfemia
brunzenta com un llamp i qu' es cambia
en un sanglot o en un gran prec d' almoïna.
Tal volta s' han torçat els troncs negrosos,
sentint les convulsions de les entranyes
fecundes de la terra, o amb l' espaume
de gonflar els botons, amb sava nova
qu' esclatarà en fullada luxuriosa?

Negres, retòrts, nusos de fulles, sobre
les terres fosques que ha endurit la gebra,
aparen el record o l' amenaça
d' una toagedia, sota el cel inmovil.
I aixís com al costat de tota angoixa
sentireu un somriure, com del dintre
de la roca més infeconda i àspre
brolla una font, avui he vist jo caure
lleument, lleument, desobre de la inmença
desolació dels ceps, les flors rosades
d' un ametller, que anaven desprenent-se
amb tot l' encant d' una infinita gràcia.

AMBROSI CARRIÓ

Drama d' un drama

L' Eladi Puigdalt no feia més que mirar pel forat del teló. El teatre s' anava omplint. ¡Quin bé de Deu de glopadas de gent que entraven a la platea! A dalt, al públic, estava ple com un ou ja feia bella estona, i d' aquella massa confosa en sobreixien sorolls d' impaciència. L' Eladi no volia encare que 's comensés i semblava encastat darrera la cortina.

La funció s' havia anunciat per a les nou, i a dos quarts de deu no més faltaven ocupar-se dos palcos de primer pis. L' empresari no cabia a la pell, d' alegria. Tots estaven frissant per rompre 'l foc. S' hauria jurat que l' Eladi Puigdalt esperava a algú que no venia, a alguna persona qu' ell desitjava que no perdés una paraula de l' obra; i, efectivament, esperava a algú però que ignorava qui era, i es que volia que tot estigués ben ple, ben ple a vessar. De cop i volta, l' Eladi, amb decisió juvenívola, va sortir fóra del teló i un *¡wist!*... que va eixir de mil boques, seguidament va deixar la gran sala en un silenci sospès.

¿Qui era aquell jovenet que anava a parlar, a qui 'l públic d' aquell teatre no coneixia poc ni gaire? I que no 's esporguia gens, a judicar per l' apariència, perque estava tranquil, i amb serenitat anava a vessar pels seus llabis l' encís de la paraula.

«Senyors,—va rompre l' Eladi Puigdalt:—tots sabeu que l' obra que 's va a representar es l' obra póstuma d' un jove que ha mort al bo de les esperances. Lo que ignoreu es el misteri d' aqueixa obra, i jo us e lvaig a confiar com un tresor que no 'm pertany.

Ell estava malalt, molt malalt, i sols deixava 'l llit poques hores del dia. Isolat com sempre havia viscut al món, se pot dir que vaig esser jo l' únic que va sentir els derrers batecs d' aquella ànima que portava tanta força. Li havien prohibit escriure i ja 'm cuidava jo de que ho complís; però, ¿qui li podia prohibir que pensés? ¿qui li podia tranquilisar aquell cap feble que s' engolfava en somnis de lluita i en clarors de glòria? Després de llars silencis, un dia se va exaltar son cos decaigut, i, com un ferit que vol aixecar-se en el camp de batalla per a seguir al batalló i a les màquines que avensen—la gran onada de força i de vida—va concedir el drama, l' obra, que massa vaig eureure jo que fóra la darrera.

«Bé prou vaig intentar calmarlo, però fou inútil... El drama prenia proporcions extraordinàries i me semblava a mi una àliga potentia que picotejava aquell cos caigut fins acabar-lo de desfer. I ell me l' explicava, escena per escena, perfil per perfil dels personatges, escull per escull... i s' excitava amb una força nerviosa que semblava impossible que la pogués treurer.

«Després va venir la crisi, l' aclaparament; varen esdevenir les paraules més baixes, els moviments més fadigosos, però sense deixar mai de teixir l' obra... ¡l' obra! No li vaig voler amargar la poca vida que li restava, i se 'm va encomanar l' entusiasme, i el perfúm d' art ens emborratxava com a folls.

«I per fi va venir la mort amb una agonia desesperadora. Jo llegia l' obra en els ulls que s' apagaven, en l' esgarrapament dels dits afinats,

en el panteig de tot el cos; i fatalment veia 'l pes de la concepció que l' acabava d' aixafar...»

Aquí 'l públic escoltava amb devota contemplació al Eladi Puigdalt. L' obra que li donaven havia precipitat una vida jova, i tothom agraiava aquell sacrifici tan humà, tan gran, tan irresistible.

L' Eladi seguia, encés com per una llum interior, boi imitant la veu del moridor.

«Fes-la... fes-la tu l' obra, tu que l' has vista neixer—me deia, agonitzant.—Ja 'ls coneixes els tipos. Sobre tot que no se 't desdibuixin. Són els ambiciosos que m' han voltat; alguns s' han atrevit a acostar-se al meu llit com corbs disfressats de colóm. Ja 'ls coneixes... fes-la... fes-la, l' obra...»

L' Eladi estava emocionat. Moltes senyores ploraven.

«En aquella mateixa cambra jo la he escrita febrosament, i a lo millor interrogava al llit qu' encare servava 'l buit que hi va deixar el cos; i he escrit trossos plorant d' impotència i altres plorant d' emoció, d' una satisfacció incomparable.»

El públic s' agitava, impressionat, i un aplaudiment gros, aixordador, va rompre de sobte. L' Eladi va creure assegurat l' èxit del drama; i ell, que mai havia escrit res; ell, que no coneixia 'l públic; ell, que no era més qu' un sincer, un valent i un entusiasta, pensant-se per aquells aplaudiments que 'l públic entrava a l' ànima de l' obra, en el paroxisme de la il·lusió, va cridar:

«¡Quin dolor, si no l' haguessiu comprés el drama del drama! ¡Quina desesperació per a mi, si no vegessiu no més lo que passarà a les taules! Heu d' entrar fins al fons de la vida que hi palpita, heu de mirar la idea, la lluita, el sacrifici...»

«Oblideus de la multitud que formeu; que cada hù 's tanqui dintre seu, i que 'l drama li parli intimament, profundament.

«La forma pot ser espatllada meva, ¿sentiu? La forma es lo de menys...»

«*La forma es lo de menys!*... A la massa del públic va comensar a esborrarshi la espectació de momentó abans. ¡Quines llissons que donava aquell jovenet! ¡I amb quin poc respecte que parlava! Quina poca confiança en la intel·ligència del demés!

«*Oblideus de la multitud que formeu!* I algú espectador va comensar a mirar al del costat i el del costat al de davant, i els uns als altres com si 's preguntessin amb els ulls si 'l cohia gaire la ofensa. Allò era un cas d' amor propi.

Un zumzejar va anar creixent en el públic, i l' Eladi, desorientat, parlava més alt, més alt, amb una valentia que acabava d' indignar.

La protesta creixia; algú va donar uns cops d' avís per darrera la cortina, i la tela va onejar, perdent-se la onada cap amunt. Va veures seguidament una mà que 's movia i va sentir-se una veu des de la dreta del prosceni.

L' Eladi ni se 'n va atalaiar: excitant-se s' esforsava per a fer se compendre, però el rondinar del públic li ofegava la veu i feia perdre estèrils les seves idees entusiastes.

Per fi va retirar-se capolat, abatut, i en la sala va regnar el desordre. A seguit va comensar l' obra i va dominar en els espectadors un cert encarcament; tothom, qui més qui menys, ha-

FESTA

via pres posició d' acadèmic; semblava que tots pensessin: *¡Ara veurem!*

No va agradar, el drama: se va rebre amb una gran fredor, una fredor vulgar...

L' Eladí Puigdalt plorava com una criatura.

Reverència i Sentiments

ESTIU

Polçosa la carretera
que no 's pot posar-hi el peu;
el sol daura les masies.
les montanyes i conreus,

Xafagosa es la jornada,
l' aire dorm dessota el cel
els blats rossos colltorsant-se
ja no poden amb tan pes.

Les cigales en els arbres
estridentes van cantant;
l' aucellada dormiteja
els grills furlen els cataius.

Les formigues previsoras
quan traji, mare de Deu!
la cullida es abundosa,
bona anyada per l' hivern.

En la faç de mare terra
deixa el sol un bes d' aimant;
duia el bes vida tan forta
qu' els fruits tots han madurat

AGNA SEÑÉ D' AYMÁ.

LLETRES A UN AMIC

VII

Veig quan t' han agradat les fragments de les lletres d' Otilia que vaig copiar-te en la meua anterior. Insistexes que té 'n copii d' altres. No 'm faré pregar, perque hi trobo un goig en transcriure'ls.

•A mon estimat En Francisco X. Vergés.—Salut. Vaig rebre les vostres postals, les quals agraesc més de lo que podeu imaginar-vos, sobre tot la darrera que m' enviareu me causà una impressió verament agradable. Era la vista general de Torelló. Me la miro i remiro moltes vegades pensant, on deu esser la caseta del teu Vergés? Pots ser se veu bé prou i te la mires! Qui sap quina es!...

•Are, digau-me; quina culpa hi tinc jo, quan al despertar-me al dematí lo primer pensament és En Vergés? A dreta llei, hauria de pensar primerament en lo Deu de Cels i Terra, ja hi pen-

so amb ell, ja, però hi reso quan he resat ja primerament a vos, oi, que podria castigar-me Deu? Sort tindrè de sa bondat i misericordia; ell, que ho veu tot, també veurà que jo no hi puc fer més, que ja me desperto amb l' alegria de pensar que allà lluny tinc un ser que m' estima, que no puc duptar del seu amor. Després, que he pensat en aixó, li dono amb tot lo cor les gracies perque m' ha fet conèixer al Vergés de la meua ànima, i en totes les reses va seguint vostre recort, aquest, mai me deixa... Demano de tot cor a Deu, que quan me mori puga anar al Cel, però amb la condició de que té que posar-me lo meu Vergés al costat, perque sense ell, lo Cel no fora prou Cel... quin càstic tan gros merexeria, jo, si l' estimar-vos massa fos pecat! No hi puc fer més, vos estimo tan com se pot estimar, sino vos estimo més, es que no 'n se més...

•Voleu que vos diga una cosa? Però no podeu dir-la a ningú... Un dia vaig anar confessar i després de rumiar molta estona si diria o no diria que estimava a un home, tement no fer una bona confessió si no ho deia, vaig decidir-me a confessar-ho, i, sabeu que va contestar-me lo confessor? que quan tal fos una bona noia ja podia estimar. Si m' hagués dit que no, poc hauria sapigut com arreglar-m'ho.

•Escririu-me ben aviat. Oi, que aquesta vegada no vos fareu esperar tan?

•Ningú t' estimarà mai tan com la teva Otilia.

Com comprendràs, t' envio copiades aquestes lletres sense retorc de cap mena. Tocar-les poc ni molt, entenc jo, seria profanar-les. Les incorreccions gramaticals en comptes de traure-les-hi valor les n' hi dona. No 't sembla?

I, creus tu, que a Otilia més d' una volta com un remordiment, no li vindrà a la memoria aquestes missives angelicals? Creus tu, que durant la seva vida de casada no pensarà una i mil voltes en aquells nostres amors, merament espirituals? Oh, pobre Otilia, quantes llàgrimes silencioses se 't deuen haver escapat cap al teu cor! No, per més que fasses, per més que t' hi esforços, no podràs subjectar-lo lo teu esperit; una hora o altre, per més que estigues fermada al teu espòs, aixecarà la volada amunt, ben amunt... cap a quell mon de recorts puríssims que visquem solament tu i jo!...

Adeu t' abraça

FRANCISCO X. VERGÉS

Torelló, Juliol 1914.

Idili tràgic

La pluja ha parat.
les espigues son torçades
a trets, simulant petxades
d' un gegant que hagués passat...
De l' aiguat amb lo rigor
una rosella ha quedat
baix les espigues i ha mort.
Quan l' escarbató ha tornat
ha trobat mort son amor...

Des de lo camp fent un bot
s' ha tirat al reguerot.

VICTOR MORA ALSINELLA.

RECORTS

Qui no ha somniat correr terres enllà, en felix peregriinatge, com si pretenguessim conquerir un nou món?

Per un moment olvidem un passatge de la nostra vida i 'ns llensèm en el mar de les Idealitats. Deixem de banda el bressol, apartem la vista de les mirades d' uns ulls bellugadços, ens separèm dels amics i fins donem comiat als germans i als pares.

El nostre esperit vola i segueix camí de la lluita, i el nostre cor ens diu qu' havèm de vèncer.

El qui veu coronats els seus sacrificis, treballs i lluites, i suors, i angoixes, amb la palma del triomf, sent com unes esgarriances d' alegria, més que per sí mateix per aquells a qui havia consagrat els seus amors i afectes.

Mes, ai, del pobre que cau vensut! Ai, d' aquell que pensant volar emprèn el vol i se sent aixelat! Tota una vida de tristors i de penes se li espera.

Penseu-hi germans i amics amb els que se 'n van lluny. No tots triomfen.

Llavors es com s' aglopen en el pensament la sarta de recorts viscuts en altres temps i en nostres viles alegres. I, quiscun d' aquests recorts es alhora consol i desesper, alegransa i greutat.

Creieu acàs vosaltres, estimats convilatans, que la Vida es ambició? La Vida es el bressol, els terrossos i la pòls, els passetjos que feiem a la font, aquesta continuïtat de relació amb els quins ens lligaven els més cars afectes, aquesta exponenteïtat que sentiem en quiscuns dels nostres actes, els amors que naixien i creixien poc a poc, com corolari lògic i naturalment manifestat des de 'l moment en que 'l sentiem, creient en la necessitat d' exteriorisar-lo.

Les humanes envejes, l' afany de diners o de gloria ens pot portar a cada hù de nosaltres, a correr terres, a deixar als propis, a conèixer món, pro, això no es Vida, perque, si ho fos, no sentiriem jamai l' anyoransa que sentim.

Sols podria moure-ns amb raó lògica, l' afany d' estudi. Es dir, córrer món per a investigar i conèixer, per a nodrir de coneixements el nostre intel·lecte. I encare aixís ho entendriem com una conseqüència del amor que sentiriem per l' humanitat.

Aixís i tot, no podria esborrar-se de nosaltres el recort d' altres temps. I, entre-mig dels triomfs i de la gloria, aniríem recordant sempre els carrers estrets i vells de l' antiga vila, als amics de l' infantesa que s' enfangaven els peus amb el llot de la riera, en còs de camisa, l' elàstic aguantat per un sol botó, amb el cabell tallat arràn i fent pedrades de ribera a ribera del riu.

Al pensar que en certes terres se paguen dèurs rals per una col, recordariem aquells prèsecs molts, tan bons quan algunes branques provocatives ens tentaven a allargar la mà, mentres de reüll i boi ajupint-nos per dessota dels presseguers, vigilaven si algú ens veia.

Aixó, això es Vida. Aquest ambient adequat a nostra manera de ser.

També es més bonic de recordar les agulles del Campanar, que 'ns senyalen continyament l' infinit, i mentres a la fora del foc se resa el Rosari, al costat del avi, per a que 'ns conti quelcna de les mil rondalles que sap, la nostra imag-

nació s' exaltava amb el recort fantàstic de les òlives del campanar, que boi cassant rates i escarabats, boi essent instrument útil a la agricultura, no falta beneit que crega cridi la mort d' algun malaltissó.

Qui no la recorda la plassa de l' Esglesia? Si tots hi havèm anat a cridar: «confits, confits padri».

Qui ha deixat d' anar, en passeig o en romeria, a visitar les ermites de les montanyes veïnes? Tots hem escalonat marges i montanyes i havèm recullit farigolans i romanins, i hem carregat les espatlles amb un feixuc sac de pinyes, per a espinyar-les en el dia de la castanyada.

Aquests recorts, aquests recorts son amor i vida, i no més se troben en la petita pàtria.

Estimeu tots el poble, i aixís estimareu a Catalunya; i aixís viureu senzills, tranquils i felixos, perque aquesta felicitat, quan no la podem viurer en la meteixa vila, no 's pot heurer ni comprar amb els diners del món.

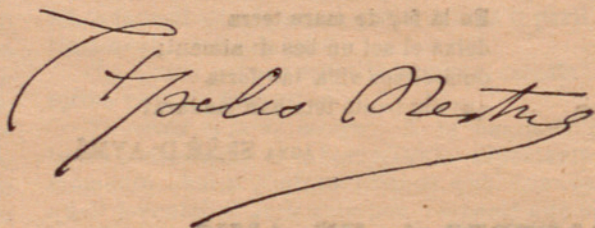
LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT.

Lima, 12 Maig de 1914.

Nunc et semper

La Mort no acaba res, però tot ho transforma,
—materia i esperit, vellesa i joventut—;
allà on ella ha passat tot ha mudat de forma,
tot ha mudat de ser, però res s' ha perdut.

La flor, radiosa avui, demà serà flor morta,
reliquiari sagrat on el demà s' enclou,
on s' enclou la llevor que el vent de mort s' emporta
per fer-ne noves flors que granaràn de nou.

ENVEIGES

Quan jo era petit, molt petit, recordo que desitjava amb dalit esser gran, gran com tots els homes que arreu veia i a quins envejava perque ningú els manava, perque no tenien d' anar a estudi i perque no els renyaven com a mi quan feia alguna malesa.

Envejava a n' els soldats que desfilaven marcialment al só airós de les bandes de música, que portaven sabre, que tenien banderes i que feien parar a mirarlos tota la gent; envejava als cotxers perque podien guiar els caballs i menarlos a la seva voluntat, com envejava també als espurgadors dels arbres a qui jo veia, en ma petitesa, enfilats a altures inconcebibles, i que eren l' admiració de tota la brivalla i envejava als mariners que 's passejaven amb llurs barcos per allà on volien, als cómics, als pallassos del Circ i fins als

FESTA

que regaven els carrers i més d'un cop ens remullaven amb el raig de les mangueres quan els cridaven ¡no arriba, no arriba!... Si jo l'hagués poguda tenir a les mans la manguera aquella, com m'hi hauria divertit remullant a tots els xi-cots!

Ah! quan jo seria gran i que 'n fora de felicitat podent ésser soldat o cotxer o qualsevol cosa de totes les que causaven la meua admiració i enveja. Quins somnis, quins plans, quines il·lusions més falagueres es forjaven en el meu tendre cervell!

I avui que ja en soc de gran, que ja faig lo que vull, que ja puc serne de tot alló que m' il·lusionava, en comptes d'haver-se apagat la meua enveja, encare en tinc més, encare en sento més, empró no pas envers als soldats, que desfilen marcialment al compàs dels passos-dobles, ni envers als cotxers que menen els cavalls a sa voluntat, ni envers res de lo que aleshores desitjava; are la sento més forta, més amarga i gens falaguera com en aquells temps, are es una enveja que 'm rosega el cor, are envejo amb tristor a tots els petits que encare no han tocat d'aprop les realitats de la vida, que encare somnien, que encare tenen il·lusions daurades i que encare enveigen amb aquella enveja barrejada de desitg i d'admiració; amb l'única enveja que no rebaixa.

Qui pogués ser d'ells, penso amb tristor al veure-los boca-badats contemplant qualsevol d'aquelles coses que a mi també m'enlluernaven. ¡Qui pogués tornar enrera! més al pensar això sento una mà que m'empeny i una veu que 'm diu a l'orella, com a un nou Jueu errant: ¡Camina, camina!

Magü Miria

Elogi de la rosa

¡Oh, tu, la més bella de les flors! ¡Oh, tu, la flor aimada de les ànimes poetes! La meua admiració et contaria un himne triomfal d'armonies màgiques si la veu meua sabessi entonar himnes que logresin commoure els cors amb la suprema contracció del entusiasme.

¡Flor meravellosa, tu ets el símbol gloriós de la joventut feconda i hermosa. Tu ets la flor sublim que vegí un dia entre les mans magnífiques de l'aimia ideal; ets la flor que simbolitza els amors purs i per això t'estimo sobre totes les coses; ets la primavera flairosa que porta aromes balsàmiques i colors que alegren; ets l'etern conhort de les ànimes tristes, de les ànimes juvenívoles que vaguen, amb febre d'amors, pels erms desconsoladors de la vulgaritat... de les ànimes tendres que desitjen humitejar llurs llavis ardorosos en la fresca font de la vida, de les ànimes peregrines de l'ideal que van deixant pel camí una reguera de llàgrimes...

¡Flor divina, flor santa!

En les hores negres de desvetllament, quan s'apagava en mon esperit la poixança dels anys joves, jo t'he vist en un ram delicat demunt la tauca en que queien mos pensaments pesimistes, i

quelcom hi havia entre tos pétals que era com una dutxa delitosa per les meves impotències terribles, que era com un calmant per a els meus dolors greus... que era com una veu piadosa que 'm deia: ¡Espera!

Jo t'estimo ¡oh, flor sublim! jo t'estimo per que 'm parles d'amor i l'amor es vida, vida que riu o que plora, però vida.

¡Oh, flor beneïda! Jo voldria ésser jardiner per a fer-te créixer; voldria ésser un Virgili per a cantar-te en una geòrgica immortal; voldria ésser un Crist per a aimar-te amb amor infinit...

ARTUR TORNÉ.

Barcelona, Juliol de 1914.

¿...?

Vols saber que es estimar?
Vols conèixer quin amor
és lo que va dret al cor
dant-li pau i benestar?

Ser feliç sols al pensar
que 't pertany un gran tresor
de més valú que l'or?
D'amor té vols sadollar?

Quan ton fill s'haigi adormit
posa un bes en el seu front
Després, digues si has lleigit

del teu cor en lo pregon,
que lo més gran que hi ha al mon
es lo teu fill tan petit.

FRANCISCO FREIXAS.

Jocs Florals de Badalona

Organitzats pel Centre Catalanista «Gent Nova»

En la propera Festa Major de Badalona, se celebrarà la poètica festa, en la qual seran adjudicats als autors de les composicions que 'n resultin guanyadores, els premis que s'expressen a continuació:

Cartell.

I.—*Flor Natural* que ofereix el Centre Catalanista «Gent Nova» s'adjudicarà a la millor composició en vers sobre tema que s' deixa al bon gust i llibertat de l'autor. El que obtinga aquest premi, que ho es de honor i cortesia, deurà fer-ne present a la dama que elegeixi, la qual, proclamada *Reina de la Festa*, entregará tots els premis als guanyadors respectius.

II.—*Artística Englantina* que ofereix l'Excm. Ajuntament d'aquesta ciutat per a adjudicarla a la millor poesia de caràcter patriòtic o assumpte catalanesc.

III.—*Viola d'Argent*, oferta per «Un agrupament de catòlics d'aquesta ciutat», a la millor poesia sobre tema religiós o moral.

Premis extraordinaris.

IV.—*Dues medalles d'argent*, una daurada expressament, ofertes per l'«Unió Catalanista» a l'

autor que millor desentrotlli el següent tema «Normes socials per a el ciutadà català nacionalista.»

V.—*Objecte d' art*, ofert pel «Centre d' Unió Federal Nacionalista Republicana» d' aquesta ciutat al millor «Cant a la República» que no excedeixi de vint versos.

VI.—*Cent pessetes*, que ofereix el «Centre Badaloní» al millor treball festiu de tema lliure, vers o prosa.

VII.—*Cinquantes pessetes*, que ofereix don Ignasi de Ventós-Mir al millor treball històric de valor absolut, sobre els orígens i fundació de Badalona.

VIII.—*Objecte d' art*, que ofereix la Casa Bosch i C.^a, al treball en vers o prosa de tema lliure, que 'n sigui mereixedor.

IX.—*Cinquanta pessetes*, ofertes per don Ponci Serrat a la millor biografia o notes sobressortints dels badalonins il·lustres ja morts.

X.—*Cinquanta pessetes*, ofertes per don Joan Amigó i Barriga a un treball sobressortint, de tema lliure vers o prosa.

XI.—*Objecte d' art*, ofert per don Enric Casas i Casals a un treball també de tema lliure, vers o prosa que 'n sigui mereixedor.

Badalona 30 de Juny de 1914.

Formen el Jurat Calificador: *Josep Carner* Mestre en Gai Saber, President.—*A. Rovira i Virgili*, *Alexandre Plana*, *F. Siljà i Pineda*, *J. Rodergas i Calmell*, *Jaume Pujadas i Barriga*, Vocals.—*Manel Alcàntara i Gusart*, Secretari.

Observacions.

Totes les composicions deuràn esser rigurosament inèdites i escrites en català, devent-se remetre al Centre Catalanista «Gent Nova», Carrer d' en Lluc, 55, Badalona, per tot el dia 30 de Juliol del present any, en la forma de consuetut.

El Centre «Gent Nova» se reserva la propietat de les composicions premiades per durant tot un any.

A un ventall

A vostre ventall xamós
que perfuma sols a flòs
mogut per mans nacarines
hi anheleu un vers d' amor
qu' essent plany del trovador
us remembri hores divines.

¿Que pot fer mon pensament
per borrar vostre torment?

¿Que puc dir pobre de mi
si soc poeta ignorat?

A vostre ventall tan fi
cerqueu-hi altre goig diví
que 'l meu cant no es inspirat.

Vostre ventall tan xamós
que us endolça en les calòs
d' aquells jorns de Primavera,
no hi poseu càntics d' amors,
en tal cas, pinteu-hi cors
dels que feu vos presonera.

EMILI GRAELLS CASTELLS.

Homenatge a n' en Miquel Carbonell Selva

Per la glorificació d' un artista

Avui tinc de parlar d' una de les glories més sòlides i positives del art contemporani, que per permanèixer gairebé ignorada per molta part de públic, se 'ns presenta als qui hem tingut la sort d' esser testimonis dels avenços progressius d' en Carbonell, més ferm, més habil i més robust que mai.

Hora era, després de divuit anys de sa sentida mort, parlar del malhaurat pintor, del inspirat poeta i refinat artista; era aquest prou conegut i estimat de tots nosaltres, bé sabiem de sobres el temperament altament artístic i les claríssimes condicions de pintor i poeta, tot d' una pessa.

Qui era en Miquel Carbonell?

En Carbonell era un home d' una convicció innata en la seva consciència artística; la personalitat de nostre convilatà, era d' una qualitat envejable, era tot un caballer; en Carbonell tenia el dó de la franquesa i sinceritat, això fou la seva característica, home bondadós, humil, també cal ajuntar-hi aquest altre motiu d' honor per ell.

Tots els que havem sabut apreciar les facultats preeminents de nostre malhaurat artista, venim obligats a dedicar un carinyós tribut d' amor a sa memoria i al seu Art.

Nosaltres sentiem i sentim encare, les més fortes simpaties pel nostre amic i per això es que avui ens veiem obligats per un deurer de consciència recordarlo, dedicar al il·lustre compatriota l' homenatge que amb orgull sincer i positiu dediquem a tan notable i inspirat pintor, gloria de nostre poble.

En Carbonell era un català de soca i arrel, i res ho prova més, que cuasi tots els seus treballs son pensats dintre Catalunya, totes ses inspirades composicions poètiques tenen un sabor ben català.

Quan arribava de Madrid on passava llargues temporades perque son art era més apreciat allà que aquí, al trepitjar de nou la terra on havia nascut, la terra on havia comensat a somniar aquell art especial que tan sols sentia en Carbonell, la seva satisfacció era tan immensa com immens era el seu treball artístic.

Aquest celebrat pintor-poeta va naixer a Molins de Rei a l' any 1854. Era fill de pares pobres; gelosos aquests del pervindre del seu fill com de la serietat i mirament que tota elecció de carrera o estat exigeix, determinaren que escullís la professió que millor li semblés, la vocació fou ben clara i manifesta la determinada elecció del art pictòric era el que decidí seguir en Miquel Carbonell.

Cumplí tan al peu de la lletra el camí trassat per sa fantasia, que acabà amb els requisits que imposa la tècnica, adquirint una solidés d' extensió i cultura artística, propies d' en Miquel Angel, Velazquez, Lleonart de Vinci o un Rembrandt.

La fermesa sòlida, la predilecció i constància que enclou el treball tècnic lluminós, habil, inspirat i oportú d' en Carbonell, se l' ha de reconèixer com un artista perfecte; per això es que pro-

Si usais "Agua Radium" no tendriy caos.

FESTA

duí un sens fi de refinades teles, essent ses notables obres les següents: *Pescador de canya, La cuina catalana, La bodega, El caçador, L'espantajo, Orillas del Llobregat, Montanyes de Montserrat, Retrato del Chorro jumo, Palacio de Isabel Católica, Patio del Chapin, Las violetas, Patio del Generalife, L'ermita, Benedicció de les Creus, Professó del ters diumenge, Misa de alba, Dolorosa, El Crist, La fé, Sagrada forma, Margarita del Faust, Dolora, Dia de camp, Safo, Patria Fides Amor, Retorn del soldat, etz., etz.*

En Carbonell estudià a l'Academia de Belles Arts de Barcelona, on obtingué els millors calificatius.

En l'Exposició d'art de 1881 presentà *Safo*, quadro que revela el temperament artístic i estudis del pintor-poeta.

En 1884 exposà el quadro *Patria Fides Amor*, amb el qual tingué una excel·lent acollida, per més que per una de tantes injustícies del jurat no se 'l'premià amb el premi que mereixia, empró el públic aprecia el valor del treball exposat, sobressortint l'expressió i sentiment poètic que la força imaginativa del artista havia transcrit sobre la tela.

En el concurs de 1887 obtingué una medalla. Igual recompensa alcansà a l'Exposició de Barcelona amb el quadro *Dia de camp*.

Per últim en altre concurs presentà *Dolora i Consumatum est*, adquirint el primer lo Comte de Niebla, secretari particular de la Reina regent Maria Cristina. Les dos obres porten el sagell ben marcat del autor: amb dues tenen un fons poètic impregnat d'un sentiment que cautiva al espectador.

La célebre diya Nilson sentia una passió folla per l'art d'en Carbonell; tan es aixís que un dia la eximia cantant cridà a nostre célebre pintor per a parlar-li d'una idea que li havia suggerit; en Carbonell promptament, assorat, acudeix a casa la Nilson i allí sentí de la boca de la celebrada artista un el·logi expontani i sincer per l'obra efectista d'en Carbonell. La Nilson digué a nostre estimat pintor que l'havia cridat perque volia instituir a casa seva una sala que perpetués son nom; la célebre artista comprà una infinitat de quadros i els col·locà a preferent lloc de la casa; avui encare es conserva aquest lloc, anomenant-lo saló d'en Miquel Carbonell-Selva.

La Diputació de Barcelona adquirí el recort de sa esposa Na Escolàstica Rodón. I l'Ajuntament, l'incomparable i célebre quadro *El retorn del soldat*.

En la plenitud de sa força artística se li desenrotllà una traidora enfermetat que l'atormentà llarc temps, essent un verdader torment el sofriment dolorós que passava, robantli la alegria i amargant amb aquest estat la vida de sa estimada esposa.

Els quadros son creacions artístiques dignes de figurar en qualsevol museu nacional o estranger; aquestes belleses d'art, casi ignorades per molta part de públic, enriqueixen amb son art, com ja hi dit, quiscuns salons d'amics i admiradors.

Companys els que sou fervents admiradors de l'art, jo vos convido a que m'ajudeu a demanar primerament al nostre digníssim Ajuntament, a totes les classes i estaments, a tot el poble en general, s'acoblí al acte d'amor, de germanor i

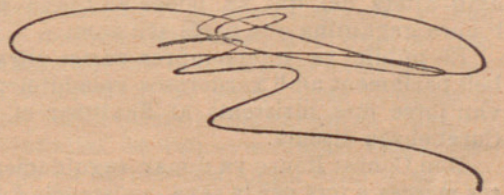
justicia, pregant que inicií una suscripció popular per a recollir fondos per a col·locar una placa commemorativa a la casa on va neixer en Carbonell, o aixecar-li un monument en una de les places més cèntriques de nostra vila; aixís s'honorarà la memoria de nostre artista, de nostre convidat, aixís es com se dignificarà la personalitat i el mèrit indiscutible d'en Miquel Carbonell; l'homenatge que avui li fem restarà sempre petit devant de son valer, havem de donar-li una prova que perduri eterna, com ell hauria fet si la mort no l'hagués sorprés en els moments precisos que sa privilegiat talent i sa força imaginativa comensava a produir aquelles obres que haurien donat dies de gloria a n'ell i a son poble.

Encare hi ha qui dubta del mèrit d'en Carbonell, ¿per qué? Primerament pel desconeixement que tenim en materia d'art, i segonament, ja ho diu un adagi castellà, *que nadie en su tierra es profeta*.

Jo voldria que més senzilles paraules toquesin com corrent magnética les fibres de vostres cors, fent-vos sentir l'esclat més ferm d'entusiasme, que es lo que correspon a dir del acte que avui demanem. Jo voldria que Deu aixequés vostre esperit, de més paraules entressin dintre vosaltres amb l'intenció franca, noble i triomfanta; mes voldria que aquestes paraules influissin per a impulsar-vos i encaminar vos al sublim pensament de fé i amor envers nostre benvolgut artista, voldria que aquestes festes fossin el major titol de nostre grandesa espiritual encarnada en tot lo viu i generós de nostre poble.

Juntem nostres pensaments i refundimlos en un sol, i que la formació d'aquest siga el portaven del homenatge que més endavant vindrà, que nostres mans s'enlassin agermanant-les, perque totes juntes treballin per a teixir la corona que hem d'ofrenà, cobrint la testa de nostre convidat el notable pintor-poeta l'insigne Miquel Carbonell; aixís serà com podrem dir ben alt qu'hem vist realitzada l'obra d'amor, cridant amb totes les nostres forces el cant de: Gloria, gloria, gloria al Art d'en Miquel Carbonell Selva.

Sebastia Mestres

En pro del Teatre Catalá

El diumenge dia 12 del corrent va tenir lloc al Teatre Romea de Barcelona la reunió convocada per nostre estimat confrare *El Teatre Catalá*, per a tractar de la creació d'un organisme que ajuntant els esforços de tots pugua tornar a la escena catalana l'explendor dels temps passats. El teatre estava plé completament.

Va presidir la reunió don Conrat Roure, acompanyat de don Ambrosi Carrión, don Francisco Curet i el veterano actor senyor Goula.

Al presentarse en l'escenari on tanta gloria

"Polarina": *Elipir dentífic sin rival.*

Baltasar

Mane, Thecel, Phares.

Ja n' hi ha prou, Baltasar, de tes orgies.
Ton goig es acabat; i aquesta nit
veuràs fondrés la llum de tots els dies
i escuarterat ton regne i repartit.

Vesteix de porpra a Daniel encare,
fesli posà en son coll el collar d' or
i segueix el festí, qu' ara com ara
no has sentit parà 'l batre del teu cor.

Aprofita 'ls instants mentres hi ha vida
i allunya lo qu' has vist, del pensament,
com que 'ls mals fets deurien ser mentida
Has de duptar fins al darrer moment.

Que hi fa de tot?—Lo que ha de ser ja arriba;
doncs no cal perdre instants en el plaher
i es de sabis gosar, mentres es viva
l' última fibra al fons de nostre ser.

Baltasar, Baltasar: jo se donar-me
del tot a mas orgies com tu abans;
la mort ja pot venir; serà portar-me
del goig de viure al del etern descans.

RAFEL FOLCH i CAPDEVILA.

El nostre Director es una bona persona, pero
devegades té unes exigencies que, la veritat, un
dia sentiràn a dir que 'ns havem tirat els plats
pel cap. Figurint-se que ahir ve i hem diu: Barci-
nonensis, té de fer una Ombra.—Però home de
Deu, com vol que fassi Ombres amb aquest sol
que cau? que no veu que la calor hem té aclapa-
rat i no se per quin cap posarm'—hi?—Deixis de
romansos, necessito l' Ombra com més aviat mil-
lor.—Oh, ja, ja, la déu volguer per a posars-hi a
la fresca, pot-ser.—No fassi xistos i mans a l' o-
bra.—No 'm dona la gana, li vaig contestar. De-
vant de la meva resposta, va abaixar veles tot
seguit, es veu ben bé que les bones paraules fan
menjar als malalts.—Noi, va cridar, yes aquí de-
vant i compra una *graciosa* pel senyor Barci-
nonensis i emportaten el cantí que l' ompliràs d' ai-
gua fresca de passada. I amb el somriurer més
agradable que té de repertori em va oferir un ci-
garro i afegí.—Vaija, home, no sigui aixís, que
no veu que si, al obrir el periódic, els llegidors no
hi troben l' Ombra diràn que no hi posem mai
cap cosa fresca.—Però que no comprèn joh tirà-
nic Director! que amb aquesta temperatura sols

ha conquerit l' art dramàtic de nostre terra, van
esser objecte d' una xardorosa salva d' aplau-
diments.

Don Conrat Roure va dirigir breus paraules a
la concurrència remerciant-li l' haver respost tan
brillantment a la invitació que li havia sigut feta
i va concedir la paraula al senyor Curet.

El digne director de *El Teatre Català* va pro-
nunciar un hermós parlament que no reproduim
per la seva molta extensió, recordant els temps i
els homes que veigeren i contribuiren al notable
impuls del nostre art dramàtic, va lamentar que
al present estiga tan decaigut que fins ni casa té i
té d' anar rellogat d' assí i d' allí arrastrant una
vida de miseria i va fer notar que precisament
quan Catalunya ha vist un tan gran desvetlla-
ment politic i literari amb la consegüent creació
de infinit nombre de Cassinos, Centres i Ateneus,
quan Catalunya dedica tantes energies a la po-
litica son teatre haigi anat decaient fins a arribar
a son actual estat sense que cap dels politics
s' haigi ficat que no hi ha res com el teatre per a
il·lustrar al poble i que es la tribuna on millor
exposar les patriótiques idees, ja que una obra
teatral que entra a n' el públic pels ulls i per l' i-
maginació fa més que cent discursos de meeting;
va aludir també al vergonyós espectacle de veu-
rer representar en català tot aquest estol de pro-
duccions exótiques i immorals que deshonren el
teatre.

Va fer una crida a tots els aimants del nostre
art escènic per a que aplegant-se sota una sola
bandera pugan portar a cap l' obra esmentada,
creant un organisme vigorós on hi tinguessin part
desde el modest obrer al més ric capitalista, or-
ganisme que ademés de l' idea esmentada orga-
nitzaria series cíclicques, sessions populars, confe-
rencias, exposicions i museo per a estudi d' afi-
cionats, actors i autors. Té molta confiança el
senyor Curet amb el bon poble, amb aquest po-
ble que omplena els últims pisos del Liceu per a
delectarse amb la bona música, mentres la socie-
tat elegant que bull abaix sols se preocupa de
passar el temps enraonant i fins donant proba
d' una greu falta d' educació girant-se d' espat-
lles a la escena; té molta confiança el senyor Cu-
ret amb el modest i honorat obrer de nostra terra
amb ajuda del qui va poder en Clavé aixecar
l' obra gegantina que porta son nom.

El públic va interrompre varies vegades el
bell parlament amb xardorosos aplaudiments que
van ferse més insistents al finalitzar el senyor
Curet el seu discurs.

Don Conrat Roure va donar seguidament mol-
tes mercés a tots per la seva assistència i després
va llegir-se la llista de la comissió que té de pre-
sidir els treballs d' organització i que está com-
posta per els senyors Curet, Alcántara, Folguera,
Roure, Torrella, Caballé i Vilaró.

I després d' advertir que novament es convo-
caria una Assamblea per a discutir i adoptar els
medis que han de conduir a portar a efecte l' i-
dea es donà l' acte per acabat.

A la porta es reculliren adhesions que van
esser soscrites per la major part dels concurrents.

Felicitem als organitzadors i esperem l' As-
samblea per a veurer posar els fonaments a l' o-
bra.

X.

FESTA

s' hem poden acudir assumptes i consideracions sobre 'l Senegal, el Sahara, el Congo, els Tropics i l' Ecuador i serà pitjor el remei que la malaltia?—Parli de l' expedició Scott al Pol Sud.—Fugi, home, això ja ha passat de moda, no puc fer res, vaja.—Però per amor de Deu, Barcinonensis de l' ànima, que no veu que si als subscriptors per aquest temps de canícula no els hi podem oferir ni tan sols una Ombra, tan se valdrà que 's donguin de baixa?—Mirin, tan si hem volen creure com no, més al sentir aquestes paraules tan entenedidores i al veure que entrava el noi amb la *graciosa* i l' aigua fresca, vaig tenir un gest heroic digne de quedar registrat en les pàgines de l' història.—Faré l' Ombra, vaig dir aixecant el braç i amb resolució espartana. El Director cau desmaiadament de satisfacció en un balancí i es queda adormit, i jo posant-me al balcó ben repapat amb el cant de l' aigua a la esquerra i la gaseosa a la dreta, acaronat per la fresqueta del ventijol, vaig clucar els ulls cercant inspiracions per a fer l' Ombra promesa i... hem vaig adormir també.

Dormint, dormint vaig somniar que me 'n havia anat a la *torre* a passar l' istiu, que la susdita *torre* estava situada en un poblet de la costa on feia una calor asfixiant, on no 's podia sortir al carrer, puix les cases baixes no feien mica deombra, on no 's podia anar en lloc com no fos de les vuit del vespre per amunt, on no 'ns deixaven viure les mosques i on ¡ai! no hi havia tranvies que t' evitessin tota fatiga, on m' aburriria els dies feiners i els diumenges m' hi aburriria i somniava que estava renegant de haverme deixat enredar de sortir de Barcelona, quan sento la mà del Director que 'm saccejava.—Ai, pobres de nosaltres i l' Ombra? ¿que no la fa? ¡Malsaguanyats quinze céntims de la *graciosa*!—Ja la faré, home, ¡ai! i agafant unes cuartilles i enjogo la relació d' aquestes trifulgues. Si no ho troven interessant no se que dirlos-hi, figurint-se lo que pot fer un home amb aquestes calors i en acabant de fer la *siesta* i prenguin la bona voluntat.

BARCINONENSIS.

SUCCESSOS

—Al passar per el Passeig de Gràcia un subjecte nomenat Pancrasi Miserachs va veurers escomé per un *inglés* qui l' hi presentà una factura atrassada exigint-li el pago; a la vista de la mateixa, que pujava tres pessetes seixanta céntims, l' infelís Miserachs va caure en terra exànime. El difunt, ja cadavre i sense esperances de vida, puig l' impressió va esser, segons el *parte* facultatiu del metge de guardià, mortal de necessitat, va esser portat a la Casa de socors propera, essent inútils els auxilis de la ciència per a tornar-lo a la vida.

El jutjat ha pres cartes en l' assumpte.

—Dos individus que disputaven ahir tarde en la Rambla de Canaletes van enredar-se de paraules i passant d' aquestes a n' els fets comensaren a repartir-se una racció de bofetades que dava goig de veure. Un tranzeunt que passava per allí casualment i que anava a fer-se arrencar el caixal del seny que li feia mal, va intentar separar-los rebent una *nata* esgarriada, tan tremenda, que no

va necessitar la intervenció del facultatiu per la extracció del caixal dolorit.

El dentista ha presentat al jutjat una demanda contra els qui disputaven, per danys i perjudicis.

—Ahir a dos quarts de nou va declarar-se un formidable incendi en el magatzem de glas del carrer d' en Llastics; encar que la bomba de foc va acudir-hi tot seguit varen cremar-se totes les existències, salvant-se únicament de la crema unes quantes barres de glas més tan socarrimades que 's dupta siguin aprofitables. També pogueren salvar-se mitja dotzena de cabassos, dues escumbres i tres sacs d' encenalls que degut a la resistència que presenten a n' el foc dites materies aquest no va fer presa en elles.

El magatzem estava assegurat.

—Espolsant una alfombra una senyora en un quint pis del carrer de la Fenosa va caure una brossa en un ull d' un pacífic tranzeunt que sortia de fer-se netejar les sabates del llimpia-botes del costat. Als crits esgarrifosos de la víctima varen acudir-hi el municipal i l' estanquera del número 8, quins amb l' auxili d' uns molls de rissar que els va facilitar una bondadosa veïna van poder extreure-li la brossa.

Els bombers que van acudir-hi tot seguit no van tenir d' intervenir.

—A una senyora en estat interessant li va agafar, al baixar d' un tranvia de Sant Antoni, un gran desitg de beure un got d' aigua de la Rabassada; a conseqüència de no poder veure satisfet el seu capritxo li va agafar un fort atac de nervis, per quin motiu va quedar sospesa la circulació de tranvies durant llarga estona i a reunir-se un gran estol de gent que protestava indignada que aquestos fets succeeixin en una ciutat civilisada i volia cremar un automòbil.

La guardia civil del carrer d' Ausias-March, que va esser avisada per telefon, va tenir de donar dos tocs d' atenció, produint-se carreres i tancaments de portes. Quatre senyores, dos capellans i un recaudador de cédules personals van esser assistits a les farmacies properes a causa del sust.

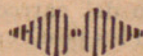
Sortosament en acabat l' esvalot va quedar tot apaïbat.

—Ahir tarde uns crits esgarrifosos demanant auxili varen esverar al pacífic i morigerat veïnat del carrer del Arc del Teatre; averiguat el lloc d' on sortien, que era la botiga del número 14, on hi ha un establiment de posar peus postissos a les mitges, varen correr-hi els agents de l' autoritat i una infinitat de veïns desvagats, cregut tot-hom de que es perpetrava algun crim o es feia una malifeta a n' alguna persona.

Mes tot va quedar reduït a que un gendre carinyós clavava una pallissa a la seva sogra amb l' auxili d' una mitja cana.

En vista de que la alarma era infundada i de que no succeïa res anormal, tot-hom va retirar-se tranquil·litzat i els agents de l' autoritat varen reconvenir a la sogra del gendre per a motivar, amb els seus crits fora de tó, l' alarma del veïnat.

EL DEUTE DE LA COLEGIALA.

PROSA BREU

El sol banyava amb sos agonitzants destells la poètica floresta ruberta de aromes i colors; les aus parleres omplien el perfumat espai amb sos cants, el suau ventijol amorejava acariciant les policromes flors que 's movien coquetones, com volguent acompanyar el bullici orquestal de l'au-cel·lada.

La tarde donava un adeu, per a fer pas a la nit que s'apropava amb un ropatge inspirador per a esser cantada per la lira d'un poeta.

I allà, junt a les flors, prop de les mudes sabedores de cites i besos, de rialles i plors, se hi trobava la parella d'enamorats.

Ella pensativa; ell impacient; ¡qui sab quines paraules se digueren!... De prompte, se juntaren sas boques, se buscaren sos llavis, i vibrà un òscul intens, un bes de aquells que cremen les fibres i extremeixen, exhuberants de vida.

I allà, en lo cel blau, aparagué la primera estrella, muda, pusil·lànim. Coberts pel mantell de la nit, s'allunyaven, amb pas indecís, com si algun dubte els corprengué; com si s'arrepentissin d'algun pecat.

FREDERIC BADIA SOLER.

La qüestió del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria

En el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria de Barcelona, hi ha hagut aquests dies i gairebé podríem dir que no està encare del tot reposada, forta maror a conseqüència d'haver prés el Concèll Directiu l'acort de permetre en dita entitat els jocs de cartes no prohibits.

Sembla també que a causa de certes qüestions hagudes en la secció de Propaganda el president de la meteixa no va esser reelegit, segons algú assegura, per ser contrari al criteri del Concèll Directiu en lo referent als jocs i ademés, sempre segons referències, perquè el senyor Puig i Esteve va amenassar amb la seva dimissió si sortia reelegit dit president de la Secció de Propaganda.

En la secció de Fotografia també tenim entès que van succeir certs fets amb la elecció de la junta de la meteixa que de esser certs, no parlarien gens en favor de la forma com va procedir-se a dita elecció.

Segons els nostres informes el Concèll Directiu va enterar-se de que un gran nombre de socis desaprobaraven l'acort prés per el meteix en la qüestió del joc i tractaven de fer-hi forta oposició, per lo que va desistir de posar en pràctica el susdit acort.

En tot això va venir la dimissió del soci protector senyor Monegal, segons diuen per no ser partidari de que 's jugués en el Centre i el senyor Tous, protector també i partidari aquest de que 's permetés jugar va presentar la seva dimissió del càrrec que desempenya en la Comissió administrativa del Edifici, afirmant que no pendria novament possessió del càrrec fins que l'acort del Concèll Directiu fos posat en pràctica.

Contra totes les suposicions del Concèll Direc-

tiu que contava amb doscents vots aproximadament de la Secció de Sport i ademés amb la propaganda, que no debia tolerar, de mossos i dependents del Centre en favor de l'acort de dit Concèll va esser presentada una proposició sollicitant no es permetessin els jocs de cartes en el local del Centre, quina proposició va esser oprobada per una forta majoria, amb quina aprobació, naturalment, no quedava en situació gaire airosa el Concèll Directiu.

Aixís les coses va venir la dimissió del Concèll Directiu, dimissió que per molts ha sigut interpretada com portant la intenció de fer-se ratificar en els càrrecs amb facultats omnímodes amb lo que es convertirien en els veritables arbitres i senyors del Centre, tota vegada que essent ells els que han portat tota la direcció en la qüestió de les obres i demés assumptes indispensables per la vida de la entitat no tenien més ren ei que no admetrer-los-hi la dimissió.

Reunit que fou el Concèll General extraordinari de socis, va acordar no admetrer, com ja se suposava, la dimissió del Concèll Directiu otorgant-los-hi una *ilimitat* vot de confiança.

Per cert que segons s'ens assegura i no pas per part de cap dels interessats, es va cometre en dit Concèll General alguna falta reglamentaria, puix la Convocatoria deia entre altres coses que no podrien tractar-se altres assumptes que 'ls referents a donar comqte de les renunciacions, de les vacants existents i provissió de tots els esmentats càrrecs, i es va permetrer que fossin atacats els individus que presentaren la proposició contra el joc essent negat en canvi l'ús de la paraula als atacats per a que 's defensessin.

Nosaltres, per lo molt que estimem tot lo bo que 'n nostra terra es fa, sentim molt que 'n una entitat que reuneix tants mèrits que la fan respectable baix tots els punts de vista, hi succeïxin aquestes coses i sobretot essent motivades per l'assumpte que les ha motivat.

Cal que l'amor de tots per el Centre fassi d'aquí endevant impossibles incidents d'aquesta mena.

EL LLUM (?)

«Feu el vers, amic Libori
m' ha dit ara el director.
Jo sempre a les seves ordres,
de ma cambra, en un recó
em poso amb paper i llapis
a fer quatre garigots.
Pró, rés. An aquí no 'm baixa
la ditxosa *inspiració* (!)
i vinga estripar quartilles
i a recomensar de nou.
Per esplicar-te la causa
et diré tant sols lector,
que allà en el mig de la sala
d' un doble fil en cargol
en penja un llum, què es elèctric,
i que fa molta claror.
Preguntaràs amb que lliga
un llum amb l' inspiració.
Pró amb els llums d' aquesta vila

FESTA

l·liga anc que sembli que no
puix quan ponyenta extranyesa
se 'n apodera d' un cor
al ensemps que una temensa
fa de verm rosegador,
l' inspiració ja no baixa
ni estirant-la amb un cordó
i això es lo que an a mi em passa
en aquest instant traïdor
puix que avui ¡gran extranyesa!
Aquest llum que em don claror
no s' ha apagat ni una volta
i de que ho fassi tinc por.
Aixins ho deixaré correr
eixa quinzena, lector,
puix... que... ¡Bah, Batua Judes!
Ja s' ha apagat! Ja es ben fosc!

LIBORI.

La mosca de les ceberes

S' ha observat en algunes províncies d' Espanya que produeix molt mal en les plantacions de ceberes un petit insecte denominat *Anthonya ceporum* i conegut vulgarment amb els noms de mosca de la seba, blanqueta (palometa).

Son molts els experiments que s' han ensajat per a lluitar i destruir aquest parassit; entre tots els medis probats, un dels més eficaços i que menys costa, consisteix sencillament en escullir una fórmula apropiada de adobs.

Efectivament, de les observacions fetes s' ha pogut deduir que la kainita i les materies, tals com les escories Thomas, maten i allunyen les larves de la mosca a lo que contribueix el nitrat de sosa empleat després de la plantació. Aquests son els resultats que s' han pogut observar, principalment pels estudis fets a Bèlgica per Mr. Sannes.

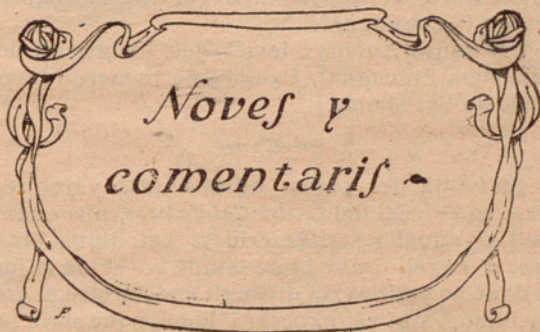
Estem plenament convenuts que d' aquesta manera s' arribaria a destruir fent desapareixer la referida plaga tan solsament aplicant al plantiu de ceberes els adobs químics amb abundancia, atenint-nos a la fórmula que a continuació expresem:

Kainita per àrea de 7 a 8 kilograms; escories Thomas de 6 a 7 kilograms i nitrat de sosa de 3 a 4 kilograms.

S' aplicaran les escories i la kainita barreijades, incorporant-les a la terra per medi d' una treballada i sempre amb la més gran anticipació possible a l' època de transplantar-les. Se distri-

buirà el nitrat de sosa superficialment tan aviat com les plantes haigin degudament arrelat.

RÚSTICUS.

Avis

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

Una terrible desgracia afigeix a nostre amic i company de redacció en Santiago Boy, qui el 13 del corrent va veurer morir un seu fill estimat en plena joventut.

No cal que diguem al nostre benvolgut company la part que prenem en la pena que l' afigeix. Sols ens resta demanar a la Providencia que li dongui la resignació i forsa necessaries per a poder resistir tan forta proba.

Havem rebut el Programa General del VIIIe Curs Internacional d' Expansió Comercial que tindrà lloc a Barcelona baix el patronatge de S. M. el Rei els dies del 27 de Juliol al 15 d' Agost i que compendrà una serie de conferencies, visites i excursions que el programa detalla.

D' entre les recepcions que hi haurà s' hi contenen la de la Cambra de Comerç a la Casa d' America, al Foment del Treball Nacional i Cambra de l' Industria, on es instalada també la Societat de Geografia i altre a les *Escoles Mercantils Catalanes* del Centre Autonomista de Dependents de Comerç i de la Industria.

Les conferencies seràn donades per les personalitats més il·lustres de les Arts, Ciències, Comerç i Industria.

Per a donar a compendrer l' importancia extraordinaria d' aquestos Cursos es prou dir que creats per la *Société Internationale pour le Développement de l'Enseignement Commercial* constituïda l' any 1901 a Zurich i que compta avui amb 2.300 membres la subvencionen actualment tretze Governos.

El primer Curs va celebrar-se a Lousana, l'any 1907, i els altres a Mannheim (1908), L'Havre (1909), Viena (1910), Londres (1911), Anvers (1912), i Budapest (1913).

No duptem que el d'aquest any a Barcelona no desdiurà en importància dels anteriors celebrats a l'estranger.

Per a inscripcions i demés deu dirigir-se a don Bartòmen Amengual, Cambra de Comerç i Navegació de Barcelona.

La vetlla del passat dilluns dia 20 varen reunir-se en el local del *Centre Catalanista*, uns quants socis d'aquella entitat cridats pel digne president d'aquell *Centre* i que també ho es de la junta d'acció política, el distingit amic nostre el doctor Simón, qui va exposar l'honros que seria per nostre Vila el commemorar el segon centenari de l'onze de Setembre, data en que foren perdudes les nostres llibertats.

Foren presos que alguns acorts, quins els farem publicus quan se coneguïn detalladament.

Les adhesions poden dirigir-se al President d'acció política doctor Simón.

En el número vinent, en la galeria de retrats, publicarem el del nostre amic En Victor Mora Alsinella.

Nostre amic en Jaume Prats ha inaugurat son estíueig, puix es troba entre nosaltres acompanyat de sa família. Li desitgem que els sigui agradosa l'estada.

En els dies anunciats s'obrí al públic l'exposició de treballs dels nois durant el curs, en les escoles municipals. No tenim espai ni temps per a donar compte del molt profit que han tret la quitxalla d'aquesta vila durant el curs ara transcorregut, i felicitar als dignes mestres que ha tingut. Es molt lo que han fet.

Avui sortirà per Badalona el primer equip de *foot-ball* d'aquesta localitat a jugar un partit amb el *Badalona F. C.*

Acompanyaran al nostre equip varis aficionats que desitjen presenciar dit partit, que no dubtem serà interessant.

El *Centre Autonomista Català* de Sant Gervasi ens ha remés el Cartell dels Jocs Florals que tindran lloc el 13 del pròxim Setembre; per excés d'original no el publicarem fins al número vinent.

Ja passen de mida les vegades que ens quedem a les fosques per interrupció elèctrica. Cada una de elles sentim a dir que es per força major.

Lo que ens sembla que resulta de força major es que algún colp s'encenguin els llums.

A la sala Oliver de Barcelona tingueren lloc els examens dels alumnes de l'Acadèmia musi-

cal Ainaud. En el segon i tercer curs de l'estudi del cant, nostre gentil convilatana senyoreta Pepita Comas obtingué, amb assentiment unànim del jurat i públic, la nota brillantíssima de sobresalient.

Digué les localitzacions amb netedat i fina lleugeresa i en les obres de lliure elecció mostrà una evident sensibilitat artística, posantla més amb relleu en l'hermosa cançó *Adelaida* de Beethoven.

Rebi la senyoreta Comas i la professora senyora Chesselet nostre coral felicitació.

Elixir Callol remedi de les Dèbiles

Tenim entés que el grupo «Stelanoj», secció esperantista de la Joventut Catòlica d'aquesta vila, té en projecte una festa d'Esperanto amb cooperació d'allres entitats també esperantistes.

El dia 17 va esser enterrada la senyoreta na Marguerida Grés, essent el fúnebre acte una manifestació tan gran de dol com poques n'haig vist Molins de Rei.

Als seus desconsolats pares, aixís com al nostre amic en Josep Cuixart, els preguem que rebin l'expressió del nostre sentit condol.

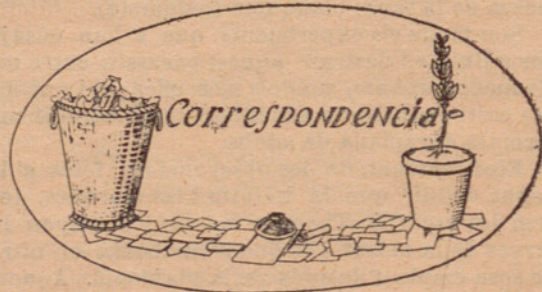

La senyora del nostre amic el doctor Josep Mestre ha donat a llum amb tota felicitat a una robusta nena.

Rebin les nostres corals felicitacions.

Ha vingut a passar una temporada entre nosaltres la distingida escriptora i col·laboradora de FESTA, la senyoreta Agna Canalías Mestres.

Pere Anric. Es un assumpte molt baladí.—*L. L. Masó E.* Com que tenim excés d'original no podem insertar la «Infantívola».—*M. Alerany.* En cartera.—*Jordi Stephensen.* Vosté n' sabrà d'escriurer humorístic. Vagi enviant.—*Ramón Busquets.* Si ns atrevíssim li diríem que ho ha escrit amb els peus.—*Ramón Puig i Bosch.* No 'l podem complaure.—*J. Bosch i Barrera.* Lo que vosté diu ha sigut escrit de mil i una maneres. Rebut els sagells. Mercés. No pensem obrir secció de trenca closques. Li agraim l'ofertament.—*Amorisel.* Es molt poca cosa i ademés no està ben versificat.—*Pere Deulofeu Gol.* En el fons està bé, encare que l'assumpte no es nou. Procuri cuidar un xic més la forma, doncs entre mig de estrofes consonants hi posa versos asonants. Si tot fos igual bé, però de la manera que ho fa, no.—*Artur Torné.* Rebut els sagells.—*Juli T. Coma.* Rebut l'import del trimestre.

Imp., Alfons I d' Aragó, 39.—MOLINS DE REI